BUDAPEST, 1943. JANUÁR 27. — III. ÉVFOLYAM 5. SZÁM.

Ára: 20 fillér

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

HITLER ADOLF

A NÉMET NÉP VEZÉRE
10 ESZTENDŐVEL EZELŐTT
VETTE ÁT A HATALMAT

HITLER

IFJÚI ERŐ, ELSZÁNTSÁG ÉS AKARAT EMELTE MAGASRA A LEVERT ÉS NYOMORÚSÁGBA DÖNTÖTT NÉMETORSZÁGBAN, HITLER HOROGKERESZTES LOBOGÓJÁT

A végkifejlés mindig gyors és drámai a döntő fontosságú politikai eseményekben . . .

Tíz esztendővel ezelőtt, 1933 január elején, a válságok hosszú sorozatától gyötört Németországban, a baloldali sajtó viharos lelkesedéssel hirdette Hitler mozgalmának feltartóztathatatlan csődjét, de január 14-én, a lippei választáson, a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt kirobbanó új győzelmet aratott s ez a váratlan fordulat elsöpörte helyéről a gyönge Schleicher-kormányt. Január 28-án Papen megkezdte közvetítő munkáját, január 29-én Hitler Adolf összeállította első kormányának névjegyzékét és **január 30-án megkapta a kancellári megbízást Hindenburgtól, az ősz államelnöktől.** Berlin és a birodalom a felszabadulás túláradó örömével fogadta a hírt. Millió fáklya gyulladt az éjszakában, milliók meneteltek tökéletes rendben az utcákon s a német nép nemzeti forradalma törvényes keretek között utat nyitott az új világnak: — **Hitler Adolf kezébe vette a német nép sorsának irányítását.**

Tizennégy esztendőn át szenvedte Németország az első világháború elvesztésének pusztító következményeit s nem csoda, hogy a megaláztatás, az elszegényedés, az infláció, a zsidó túlhatalom, a munkanélküliség, a kommunista veszedelem és a politikai zürzavar bizonytalanságaiban **a német nép legjava megváltásnak érezte a határozott irányt és a céltudatos vezért!** Hitler Adolf fanatikus következetességgel és hihetetlennek látszó munkabírással küzdött a nemzetiszocializmus diadaláért. Gúny, gáncs, rágalom, hazugság, erőszak és sikertelenség nem rendítette meg hitét. Vasakarattal, puritán egyszerűséggel vívta harcát s győzte le az elébe tornyosuló akadályokat. **Erős volt, mert messze látott s nem engedett, mert tudta, hogy élet és halál forog a történelmi kockán.** Európa gyöngült évről-évre . . . Szétlazultak a régi kapcsolatok, a lelki erő anyagiasságba posványosodott, s az anyag fölött nem volt úr az ember! Elhanyatlott a katonai szellem s pacifizmust és nemzetköziséget szónokoltak a keleten feltámadó roppant katonaállam titkos ügynökei. **Európa elhanyagolta a fegyverkezést, hitt a bódító békeszóla-**

AMIKOR KITÖRT AZ ELSŐ VILÁGHÁBORÚ . . .
HITLER ADOLF 1914 AUGUSZTUSÁBAN,
A MÜNCHENI TÜNTETŐK ÓRIÁS TÖMEGÉBEN
A fiatal műszaki rajzoló önként jelentkezett katonának

1916: →
HITLER A HARCTÉREN
A földalatti fedezék sisakos katonájáról ki gondolta volna, hogy a német birodalom és hadsereg vezére lesz? . . .

AHOL 7 FÉRFI MEGTEREMTETTE EURÓPA LEGNAGYOBB POLITIKAI MOZGALMÁT
A müncheni Sterneckerbräu kis szobájában, 1920 február 24-én mondották ki a német nemzetiszocialista párt megalakulását Hitler Adolf vezetése alatt

A SEBESÜLT HITLER A BEELITZI HADIKÓRHÁZBAN
(Felső sorban jobbról a második.)

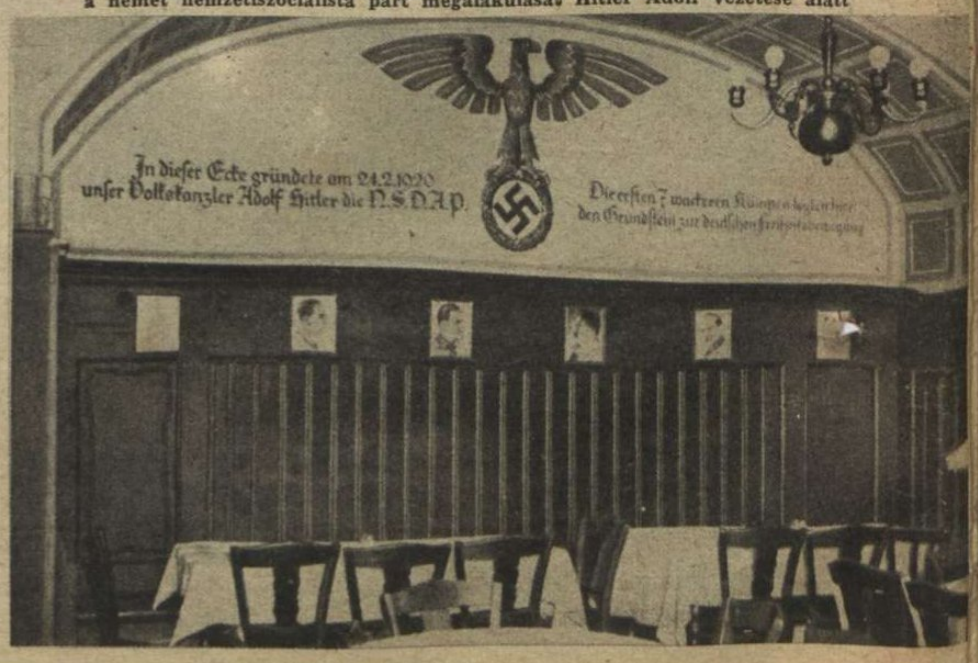

HARCA ÉS GYŐZELME

moknak, miközben Szovjetoroszországban a vörös forradalom urai egyetlen fegyvergyárat és katonatábort építettek 180,000.000 rabszolga birodalmából s szították a zendülés tüzét a világ minden táján. Ma már tudja az ellenség és a jóbarát egyaránt, hogy Hitler Adolf látta világosan és tisztán a helyzetet, amikor a bolsevizmus szellemi és katonai hódító szándékaira figyelmeztette Európa népeit s azt is tudja mostmár mindenki, hogy **a bámulatos tehetséggel felépített új német hadsereg nélkül, Sztalin seregei könnyen végiggázolhattak volna Európán, — a jól választott időben...**

A békeparancsok reviziójával és Németország legelemibb nyersanyagszükségleteinek gyarmati kielégítésével, az első világháborúban győztes nagyhatalmak megteremthették volna a hosszú békét, **de egy tapodtat sem engedtek a vérlázító igazságtalanságból s rövidlátásukkal és gyűlölködő életszemléletükkel rázúdították az emberiségre a második világháborút.** A diplomáciai jegyzékek és bizalmas iratok sokaságából foszlott ki a nagy összeesküvés ezer szála, amely a dolgozó és fejlődő fiatal európai népek testére fonódott, megakadályozni az igazság és a szorgalom érvényesülését, a pénz, a tőke és az elöregedett világhatalmak érdekében. A német nép vezére mindent megpróbált a béke biztosítására, jogos reviziós követeléseit a legkevesebbre csökkentette s szövetséget ajánlott Angliának a világbéke megóvására. Hiábavaló volt minden igyekezete, mert a világpolitika sötét hatalmai, uralomrajutása idején elhatározták a háborút...

A béke rövid alkotóévei után, Hitler Adolf a világtörténelem legnagyobb csatáiban irányítja, vezeti seregeit, s a szovjetföldön tomboló nehéz, súlyos harcok között éri meg uralmának tizedik évfordulóját. **A nemzeti szabadság, függetlenség és kultúra szent gondolatában hívő népek, a tengelyhatalmak szövetségében és a közös elszántsággal vívott harcban köszöntik a német nép nagy vezérét ezen az évfordulón, amelynek komor ünnepsége a háborús áldozat, fénye az ágyúk villanása, s fogadalma a harc a győzelemig!...**

20 ÉVVEL EZELŐTT
Hitler Adolf 1923-ban, a nemzetiszocializmus első nagy harcainak idején

HERMANN GÖRING,
az S. A. csapatok első parancsnoka...

←
1924:
HITLER ADOLF, A LANDSBERGI ERŐD BÖRTÖNÉBE KERULT,
pártját feloszlatták s a zsidó és a reakciós sajtó örömmámorban jelentette a nemzetiszocialista mozgalom végleges összeomlását...

1933: →
A NÉPVEZÉR AZ UTOLSÓ VÁLASZTÁSI HARCOKBAN
A harctéren szerzett vaskereszt, öltözetének egyetlen dísze. Az alkotmányos formák között megtartott választásokon Hitler pártja lett a legnagyobb a birodalmi gyűlésben s hatalomrajutása törvényes formák között történt

→
HITLER ELHAGYJA A LANDSBERGI BÖRTÖNT
Hívei nehány hét alatt újra köréje seregiettek...

A NÜRNBERGI PÁRTKONGRESSZUSON 1933-BAN
Százezrek fogadják Hitlert s az „öreg harcosok" fogadalmat tesznek vezérüknek az építő munkára

HITLER ÉS PAPEN A POTSDAMI TEMPLOMBA INDULNAK

→ HINDENGURG, A NÉMET KÖZTÁRSASÁG ELNÖKE FOGADJA HITLERT A HATALOM ÁTVÉTELE UTÁN

A BIRODALMI ELNÖKTÖL TÁVOZÓ HITLER KOCSIJÁT KÖRÜLVESZIK A BERLINIEK...

AZ ELSŐ HITLER-KORMÁNY
Göring, Hitler, Papen, Frick, Seldte, Hugenberg
A német nép történetében korszakalkotó esemény volt ez a kormányalakítás

A BIRODALMI VEZÉR FOGADJA A KATONAI DÍSZÖRSÉG PARANCSNOKÁNAK JELENTÉSÉT

A NÉMET NÉP VEZÉRE A FÖLDMÜVESEK KÖZÖTT

HITLER POLITIKAI HADSEREGÉNEK TÖRTÉNELMI FELVONULÁSA

a brandenburgi kapun át, a hatalomátvétel napján (1933 jan. 30.)

↑

←

1933—1939:

AZ ALKOTÓ MUNKA ÉVEI

Hitler megindítja a birodalmi autó-utak építését. Fellendült a gazdasági élet, 7 millió munkanélküli újra kenyérkeresethez jutott s a tervszerű termelés, a szociálpolitikai haladás és a birodalom általános megerősödése, felkeltette a versaillesi parancsokhoz ragaszkodó nagyhatalmak irigységét

→

„A VERSAILLESI PARANCS NEM TÖRVÉNYE TÖBBÉ A NÉMET NÉPNEK!...“

Hitler Adolf bejelenti a birodalmi gyűlésben a háború kitörését. Azóta a fronton él s lelke, hite seregeinek ...

HONVÉDEINK SÚLYOS, HŐSIES KÜZDELME

GÉPPISZTOLYOS HONVÉDÖRSZEM VORONYEZSNÉL

A bolsevisták január 12-én megindított tömegtámadása tovább folytatódott az elmúlott héten, de a vörösök támadó lendülete lecsökkent, mert hős katonáink a mozgó harcban súlyos és véres veszteséget okoztak az ellenségnek. Megenyhült az időjárás is, ami megnehezíti a szovjet utánpótlását. A magyar hadijelentés katonás egyenességgel beszámolt saját veszteségeinkről, amelyek azonban **távolról sem közelítik meg a moszkvai és a londoni rádió hazug híreit.** A hazai rémhírterjesztők felelőtlen számadatai és lelketlen meséi ellen **Kállay Miklós** miniszterelnök foglalt állást nyilatkozatában kijelentette, hogy csapataink túlnyomó részben ki tudtak térni az ellenséges támadások elől, lényeges magyar haderő bekerítve nincsen és azt lehet mondani, hogy szabad mozgásuk, — a védekező harcok keretében is, — mindenütt megvan. **A hadseregparancsnokság egyelőre annyit állapított meg, hogy a veszteségek súlyosabbak, mint eddig voltak, de számszerű adatok még nem állnak rendelkezésre.** Az előző hetekben magyar arcvonalon csak **helyi jellegű** vállalkozások folytak, **most azonban csapataink nagy ellenséges támadást hárítanak el s ezért veszteségeink is nagyobbak, mint azelőtt.** A vörös hadsereg minden erejét a hareterckre veti s a fontosabb szakaszokon óriási túlerővel támad, hogy a hátralévő téli hónapokat elérhetetlen céljaira kihasználja. A védelmi harc áldozatokat követel, a mozgó hadműveletek megnövelik a veszteségeket, de a hősi ellenállás feltartóztatja s gyöngébbre vérezteti a rohamhullámokat és megmenti Európát halálos ellenségétől. **A magyar nép fájdalmas büszkeséggel gondol elesett hős fiaira s Isten védelmébe ajánlja harcoló vitézeit...**

← KÖZELHARC A NYILT TEREPEN a vörös rohamosztagok ellen

← A HONVÉDJÁRŐR pihenőt tart az erdőben. Meglepetés ellen őrszemekkel biztosítják a sí-osztagot

→ LÉGVÉDELMI ÁGYÚ VIGYÁZ AZ ERDŐS TERÜLETEN ÖSSZEVONT CSAPATOKRA, készen minden légi és szárazföldi ellenséges célpont leküzdésére

ITT AZ ELLENSÉG! Az előőrsök felveszik a harcot a túlerő ellen és kitartanak, amíg megjön az erősítés

↑ AZ ELKESEREDETT SZOVJET OFFENZIVA ELLEN rugalmasan védekeznek a honvédek. A borzalmas áldozatok árán előnyomuló szovjet csapatokat utóvédek nyugtalanítják, ugyanakkor a főcsapat oldalba kerüli az ellenséget.

A HONVÉDSEREG KÖZELFELDERÍTŐ GÉPEI Az erdő fái takarják valamennyire a nehéz szolgálat után megpihenő embert és gépet...

→ ELCSENDESEDETT A HARC, DE VALAHOL A MAGASBAN RAJTA BÚG... Bármelyik pillanatban felbukkanhat a felhők mögül. Készen várják a magyar tüzérek...

A SZOVJETFRONT HŐSI HALOTTAI

LENZ JÓZSEF zászlós

PUSKÁS LÁSZLÓ tizedes

CSIFFARY KÁROLY zászlós

DÉNES JÁNOS honvéd

DOBROVÓSZKY FERENC árkász

A SZOVJETFRONT KITÜNTETETT

ZSEMBERY ZSIGMOND százados, Magyar Érdemrend Lovagkeresztje a hadiszalagon a kardokkal és a II. oszt. német vaskereszt

CSONTOS LÁSZLÓ zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés Koronás Bronz Érdemérem a hadiszalagon

MÉSZÁROS TIVADAR zászlós, Magyar Bronz Vitézségi Érem másodízben

RAJKÓ LÁSZLÓ hadapródőrmester, Magyar Kiseziist Vitézségi Érem

ROZA JÁNOS hadapródőrmester, Magyar Kiseziist Vitézségi Érem

SZABADI BÉLA őrmester, Magyar Bronz Vitézségi Érem

KOVÁCS DEZSŐ őrmester, Magyar Bronz Vitézségi Érem

MAGYAR HŐSEI:

KELEMEN BARNABÁS szakaszvezető, Magyar Kiseziist Vitézségi Érem

MOLNÁR JÓZSEF szakaszvezető, Magyar Kiseziist Vitézségi Érem

KULCSÁR JÁNOS tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SZEREMLEY LAJOS szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SZEPESVÁRY JÁNOS őrvezető, Magyar Kiseziist Vitézségi Érem

LACZKÓ JÓZSEF őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SZALAY IMRE honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

Szemnik György 1943

Támogassa minden magyar a honvédcsaládokat!

Önmagát segíti, aki az országos gyüjtés napjaiban tehetsége szerint áldoz a hadbavonultak hozzátartozóinak megsegítésére.

MAGYAR KÉPHÍRADÓ

A XIII. KIVÁNSÁGHANGVERSENYT

nagy sikerrel rendezték meg a Művelődés Házában

←

MÉCS LÁSZLÓ

↓ **a „Hiszek a vérszerződésben" című költeményét szavalja a Kívánsághangversenyen**

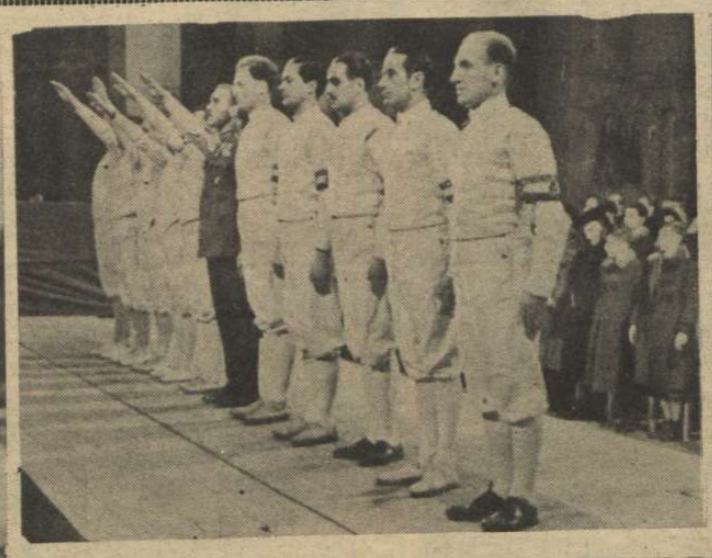

A MAGYAR ÉS NÉMET RENDŐRTISZTEK KARDVÍVÓ VERSENYÉT

a németek nyerték 13:12 arányban. A két csapat üdvözli a közönséget (baloldali kép). Rónai és Nedeczky mérkőzésén egymást érik a heves támadások (jobboldali kép)

CSŐREPEDÉS A NAGYKÖRÚTON

A Hegedüs Sándor-utca és Nagykörút kereszteződésénél el helyezett, 1200 milliméter átmérőjű öntöttvas főnyomócső talajcsuszamlás következtében megrepedt és árvizet okozott a környéken. A kihívott tűzoltók és üzemszerelők elzárták a főcsapokat és bámulatos gyorsasággal állították helyre a zavartalan vízszolgáltatást. Baloldali képünk: Az elöntött pincéket motoros szivatyúval szabadítják meg a víztömegek től. Jobboldali képünk: A beszakadt kanálisfedőt kötéllel emelik ki a csatornamunkások

MAGYARORSZÁG 1943. ÉVI 4x10 KILOMÉTERES SÍ-BAJNOKSÁGÁT

a MAC csapata nyerte a HTSE és a BLE előtt. Harangvölgyi, a MAC utolsó váltója biztos győzelemmel siklik a cél felé

HIDVÉGHY LÁSZLÓ

a MAC versenyzője nyerte az idei korcsolyázó bajnokságot. Hidvéghy győzelme annál figyelemreméltóbb, mert alig egy hétig folytathatott komoly tréninget, azt is Kolozsváron, mivel a konkurrencia a Műjég használatától eltiltotta

← **LADÁNYI GEDEON**

a MAC versenyzője győz az 1500 m-es távon

→ **A frontról hazajött Csontos FTC edzés nélkül állt ki Szolnoki BSZKRT ellen, de kikapott.**

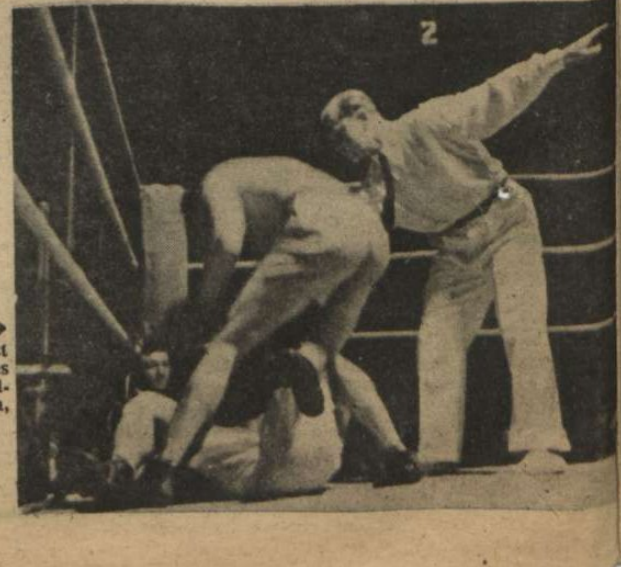

HÉTRŐL HÉTRE

Most kell kiállani

egyenesen és férfiasan szent ügyünk mellé, most kell hinni, akarni a győzelmet a poklok fölött, hogy Magyarország szabad és független létét, a népek és nemzetek életjogait tiszteletben tartó Európában biztosíthassuk. Könnyű volt szónokolni és büszkélkedni a fényes diadalok idején s hirdetni nagy garral, hogy mi a tengelyhatalmak céljait valljuk a külpolitikában s a nemzeti munkaállamot belső felépítésünkben, mert az egyéni állásfoglalásáért mindenki csak maga felel s nagyhangú egyének félreállhatnak hirtelenül és elcsendesedhetnek, ha nehéz és súlyos harcokba fordul az idő... A világnézetet, a meggyőződés komolyságát és a bajtársi érzést a komoly, válságos napok teszik próbára s csak az talpig ember, aki az ijesztő próbát hűséggel kiállja. Ellenségünk úgyis van elég, idebent és odakünt a nagyvilágban, akik sóvárogva várják az európai szabadság zászlóinak lehanyatlását, abban a korlátolt és indokolatlan reményben, hogy akad majd hálás pártfogó, aki aknamunkájukat bőségesen megjutalmazza. Nem ismerik a vörös bolsevizmus módszereit ezek a megvadult muszkavezetők! A szerencsétlen Esztóniában is sok hiúságában sértett félkegyelmű úr játszadozott a moszkvai tűzzel, de hiába bizonyították szolgálataikat, mert a kommunista átalakulás után, azonnal agyonlőtték őket... És minél hangosabbak a rémhírterjesztők, minél többen suttognak lemondásba savanyodott arccal gyászhíreket a végveszedelemről, annál nemesebb kötelessége az igazságban hívő magyaroknak a szellemi fegyelem védelme és megtartása, városban és falun s a magyarság minden dolgozó rétegében! Akik hittek s hitüket hirdették, most mutassák meg mindenütt, hogy az új világrend és az új magyar élet önzetlen, bátor katonái, jóban és rosszban, akik nem veszítik el a fejüket az első nehéz, őszinte hírek hallatára, de nem is engedik meg, hogy kárörvendő zsidók és begyulladt barátaik az elért eredményeket a lelkek tervszerű riogatásával kockáztassák!...

Károlyi Mihály

a farkastorkú gróf, Magyarország trianoni sírásója, a zsidó politikai söpredék politikai szállásmestere, gyűlést rendez gyűlés után az angolszász országokban s világát éli hiú reményeiben. Köréje sereglik a hajótörött emigráció régi és új személyzete; szökött bankárok, elkeseredett fűzfapoéták, vörös népbiztosjelöltek, veterán rózsaszínű polgárok, vadonatfriss, kisiklott demokrata zsidók és lehervadt futódiplomaták, akik egy szálig hajlandók uralomra kerülni Károlyi Mihály oldalán... Ez a minden jólétre elszánt társaság próbálja a gyűléstermekbe bebolondítani a külföldi magyarságot, hogy a „tömegek" támogatásával dicsekedhessék, titokban szolgált idegen urainak. A gyűlések szánalmas képe mindig ugyanaz. Bevonul a vezetőség. Egy zsidó, egy úr, két zsidó, két úr, — ahogy telik a keverésből. A szökött terrorfiúk dühödten tapsolnak. Károlyi Mihály többször meghajlik minden zajos tenyér felé, nyekereg egyet a szabadságról s indítványozza, hogy a szabad magyarok gyülekezete küldjön üdvözlő sürgönyt — Benes Eduárd úr őexcellenciájának!... A tisztességes magyarok ilyenkor eltávoznak s magában marad a bennfentes társaság. Egy göndören lobogósörényű zsidó felpattan a monoklis Károlyi Mihály mellé s eldühöng egy Petőfi-köteményt, majd egy másik zsidó kappanhangon felolvassa értekezését arról, hogy miért vetette el Petőfi Sándor 1846-ban, az 1943-as nemzeti eszméket... A meggyőző felolvasás után, egy jócsaládból származó degenerált ifjú elsuttogja, hogy „olvassátok Petőfit" és „kövessétek Károlyi Mihályt", — mire az ülés véget ér és megkezdődik a bizalmas tanácskozás a hőn szeretett távoli haza eladásáról... Erre az utolsó, bizalmas felvonásra rikító fényt vetett a prágai bizalmas levéltár, amelynek adataiból kétségtelen bizonyossággal megállapították, hogy Károlyi Mihály gróf, Szende Pál és Diener-Dénes József, az októberi forradalom gyászvitézei, 1937 óta rendszeres havi támogatást kaptak Benes sajtóosztályának titkos alapjából! Ezért küldenek díszsürgönyt minden gyűlésről a „szabad magyarok" — Magyarország leghalálosabb ellenségének, aki ma is nyíltan hirdeti hazánk feldarabolását. Ilyen emberek hivatkoznak Petőfire és a szabadság örök gondolatára! Ki írhat le jelzőt, ennek a politikai förtelemnek jellemzésére?...

Éhségoffenzivának

nevezte az argentinai Gomez ezredes a vörös hadsereg hatalmas arányú, támadó hadműveletét s ez a meghatározás jól illik a keleti fronton megzúdult eseményekre. A helyzet komolyságát egyetlen komoly katonai szakíró sem tagadja, aminthogy a tengelyhatalmak ereje sem a tények szépítgetésében rejlik. Az öntudatos erő számol a nehézségekkel és a bekövetkezhető összes fordulatokkal, anélkül, hogy bizalmát és ütőképességét elveszítené. A szovjet támad, milliókat dob a harcvonalba, felszerelése kiváló s köznyelven azt mondhatnánk, hogy apait-anyait beleölt a téli hadjáratba, de az a nagy kérdés, hogy mi van az arcvonal mögött s mi lesz, ha ez a végső nekirugaszkodás sem sikerül?... Az amerikai Time decemberi számában, ennek a nagy folyóiratnak szovjetoroszországi tudósítója azt írja, hogy a szovjetlakosság ezen a télen nemcsak éhezik, hanem egy része éhenhal. Az élelmiszerellátás borzalmas. A feketepiacon egy tojás 3 amerikai dollárt érő rubelmennyiségért cserél gazdát, (15 pengő!...) egy csésze tej 5—6 dollár, egy marék burgonya 10 dollár... A civillakosság újságpapírral takaródzik, mert minden takarót összeszedtek a katonaságnak... Egy másik délamerikai tudósító arról számol be, hogy a kenyér fontja hivatalosan 1 rubel, feketén 70—80 rubel s egy font húsért 300—400 rubelt fizetnek... A moszkvai Pravda és Izvesztija legújabb számai keservesen panaszkodnak a szén- és faellátás zavarairól s a legfőbb bajt abban látják, hogy a harctérre irányított bányászok helyett tanulatlan nomádokat, üzbég, kirgiz, tatár, pusztai élethez szokott embereket hajtottak dolgozni a kuznecki és karagandai tárnákba... Az Izvesztija szerint, a leninszki szénbányák körül, az új bányászlakosságnak nincs fekvőhelye, nincs cipője, kanala és élelme. Igaz, hogy minek a kanál, ha nincs mit enni vele?... A szovjet-rabszolgarendszer sok olyan embertelen erőt állíthat a háború szolgálatába, amit egy kultúrnemzet nem vehet igénybe. De határa van a vérrel és a munkával folytatott rablógazdálkodásnak s ha a vörös uralom eltántorog lehetőségeinek határszéléig, bizony összeesik ott s mert lelke nincs, — nem is támad fel soha...

eddig

Melyik Oszkár ez?...

A hiszékenységnek, a jóindulatnak és a hazafias érzéseknek vámszedői, nyilvánvalóan konjunkturát szimatolnak a háborús megpróbáltatásokban s a tisztességes emberek előtt ismeretlen módszerekkel igyekeznek egyéni hasznot húzni a kisemberek segítőszándékából. Amilyen szívesen és örömest támogatunk minden nyilvános, megbízható gyűjtést, akciót, tiszta szellemi munkát és törekvést a magyarság szociális ellenálló képességének erősítésére, ugyanolyan határozottsággal ellenzünk meg minden kétértelmű, vagy, sajnos, nagyon átlátszó „hazafias" üzletet, ügynökölést és gyanús, öntevékeny pénzszerző munkásságot, amelyre az ismeretlenség jótékony homálya borul... Ne is adja oda senki, sem a fillért, sem a pengőt a megbízhatatlan, furcsa nevű alakulatoknak, mert van az országban elég közismert nagy mozgalom és szociális egyesület a nemescélú gyüjtések lebonyolítására. Panaszos levelek feküsznek éppen előttünk a „Katonakarácsony" mozgalom sötét kizsákmányolásáról. Hirdetések jelentek meg, hogy valami „Magyar Studió" kultúrvállalat, háborús írásokra és dalokra pályázatot hirdet s a díjnyertes műveket felolvassák majd a pesti Vigadóban, egy nagy ünnepségen. A verseket Radnai Oszkár művészeti igazgató úrnak kellett beküldeni. A derék és lelkes vidéki magyar beküldte a versét s azonnal levelet kapott, hogy nyert, küldje be a fényképét, életrajzát és természetesen 10 pengőt a „szerzői jogdíjra!..." Egyben gyüjtőívet is küldtek az áldozatnak, hogy a falu támogassa a „Katonakarácsony" mozgalmat. A megtisztelt versíró összegyüjtött 84 pengőt s azt is elküldte a művészeti igazgatás címére. Azután páholyjegyet kapott rangos borítékban a vigadói csudaszép előadásra s végül elkeseredett levelet arról, hogy vége mindennek, mert a rendőrség nem engedélyezte a megszervezett ünnepséget... Kérik ezért a vidéki írót, hogy „legyen türelemmel, amíg a dolgokat érdemben el tudják intézni..." Idáig szép az eset, de — hol a pénz? Hány embert károsítottak meg?... Mit adtak a Vöröskeresztnek, írásos ígéretük szerint?... És mikor kerül érintkezésbe a rendőrség a művészeti igazgató úrral?...

?...

Rosenwasser Frida, tehermentesítette a hatóságokat és sajátkezűleg állította ki magának a közellátási igazolványt, amelyre élelmiszerjegyeket kapott. Börtönbe került. Ilyen költői név és ilyen vaskos közokiratthamisítás, — hogy férnek össze?... Frank Zelma ideszökött Szlovákiából s a szükséges magyar iratokat öntevékenyen és gondosan megrajzolta. Művészi munkájáért 7 havi börtönbüntetésben részesült... Arató-Adler Béla vállalati igazgató fajgyalázásért 5 havi fogházat és 2000 pengő pénzbüntetést kapott. Ki mint veti ágyát, — úgy arat?... A zsidó munkaszolgálatosok részére gyűjtött szeretetadományokat, a pesti hitközség hivatalos helyiségében egyes alkalmazottak és cimboráik rendszeresen megdézsmálták. A rendőrség letartóztatta Gergely-Grünbergert, Gábor-Grünbergert, Feldman Izidort, Flax Oszkárt, Klein Sándort, Rex Izsót és Stern Miklóst. Mi ez kérem? Már a faji összetartást is megrontják a zsidók?... Grünstein Salamon nagyváradi kereskedőnél 100.000 pengő értékű, rejtett textiláru találtak. A végeket elkobozták, de mikor ér Grünberg a büntetés végére?... A nagy kommunista bűnpernek 87 vádlottja van. Az értelmiségi főhősök dr. Kohn Hill és dr. Kertész-Kohn Rezső. Kun Béla is Kohn volt. Valóságos kohnizmus ez a kommunizmus, zsidó vezetőkkel és magyar áldozatokkal, — de kicsodálkozik?... Deutsch József zsidó festőt, a rendőrség vadházastársával együtt, éjjel emelte ki a rendőrség a nyomdagépei közül, amelyeken jól sikerült kenyérváltójegyeket hamisított. Deutsch elvtárs nem állott meg a Petőfi versek-nél?... Herzfeld Dezső zsidó kifutó, tízszer büntetett előéletével ellopta egy postatiszt kabátját, de a károsult utánairamodott Herzfeldnek és az utcán holtversenyben elfogta. Ez a Herzfeld egy kifutó?... Elfogta a rendőrség Schulhoff Tibort, korunk egyik legraffináltabb zsidó szélhámosát, akinek egyszerre két felesége, két vallása és három neve volt. Hangos antiszemita korában zsidó hittant tanított egy leányiskolában. Kálmán Jenő néven jogi szemináriumot tartott fenn Budapesten. Mint Dr. Bencsik Zoltán, Csongrád villanytelepét igazgatta s mint főszerkesztő, a tüzes magyar Piroska polgármester becsületét rabolta meg. Bírája volt a közerkölcsnek a bandita s éveken át követte sok megszédített ember. Nem a Schulhoffok arca vigyorog egy évszázad óta a magyar közéletre?...

eddig

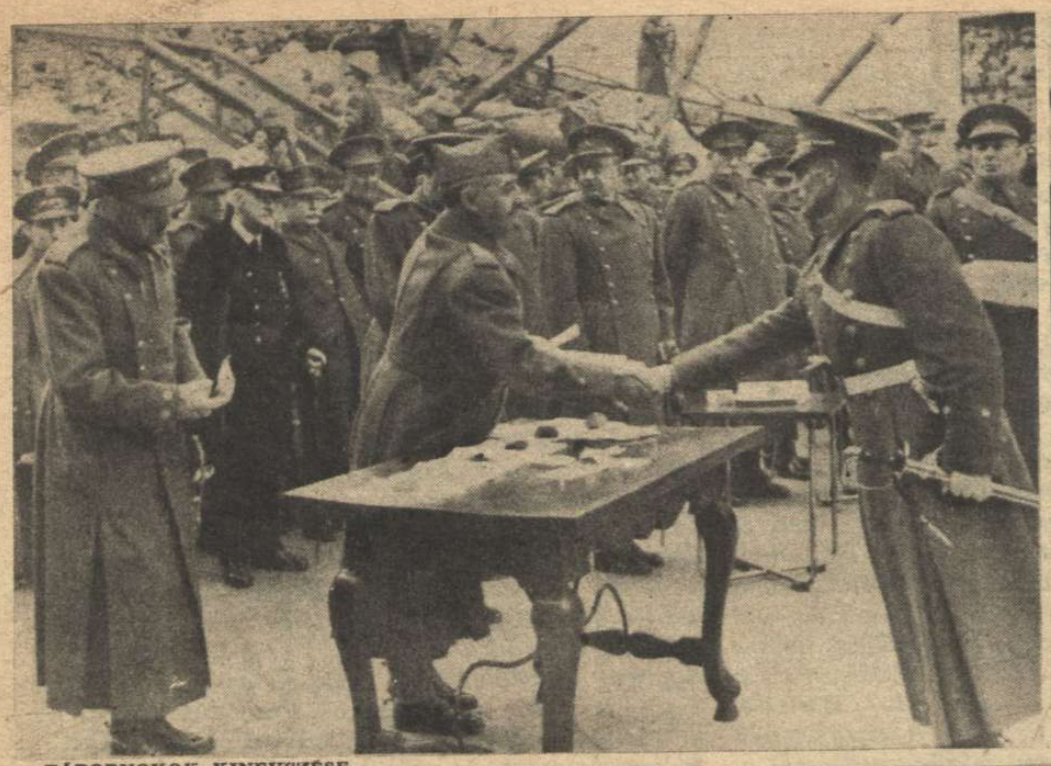

TÁBORNOKOK KINEVEZÉSE AZ ALCAZARBAN

Franco, a spanyol államfő, a toledói Alcazar dicsőséges romjai között nevezte ki az új spanyol tábornokokat

↑

CHURCHILL → AZ ANGOL CSAPATOK TÉLI KIKÉPZÉSÉT TANULMÁNYOZZA EGY SKÓCIAI TÁBORBAN

A hírek szerint Churchill a szemleútjáról váratlanul Amerikába utazott . . .

↓

A LONDONI ZSINAGÓGÁBAN

December 13-án, az összes angolszász zsinagógákban, a rabbik felszólították a „szövetséges demokráciákat", hogy védjék meg Izráel népét . . . Érdekes képünkön, baloldalon alul, a könyörgő imádkozó rabbi ül s a jobboldali felső padban London zsidó főpolgármestere a feleségével. Itt-ott beszélgetnek . . .

A NEMZETI VISELET GÁLAESTJE SZÓFIÁBAN, A BOLGÁR KATONACSALÁDOK TÉLI SEGÉLYE JAVÁRA

Jobbközépen hátul Filov miniszterelnök, előtte jobbra a bolgár királyné nemzeti viseletben

Világ

GIBRALTÁR ÚRA

Az első sorban középen áll Mason Mac Farlane, Gibraltár kormányzója, a szárazföldi és tengeri erők parancsnokaival

CSEVEGŐ CSUNGKINGI VENDÉGEK

Az angolok is parlamenti bizottságot küldtek Csungkingba, bizonyítani a kínaiaknak, hogy ők is úgy szeretik, tisztelik és becsülik a többször kirabolt Kínát, mint az amerikai Egyesült Államok . . . Képünkön Csangkaisek felesége, Lord Teviot, Lord Allwyn és a nem lord Lawson képviselő társaságában örül a fényképezésnek . . .

5 Berlin C 3256 234 22/1 1700 =
Magyar Futar Postfach 37 Budapest 2 Ungarn =

AZ ÚJ OLASZ-JAPÁN GAZDASÁGI EGYEZMÉNY ALÁÍRÁSA RÓMÁBAN. A tengelyhatalmak a közös gazdasági front kiépítésére rendkívül fontos egyezményeket kötöttek a hét folyamán

(A Magyar Futár rádióképe)

JOSÉ LOUIS DE ARRESE, a spanyol pártminiszter (baloldalt) fogadása Berlinben. Az angolszász sajtó az elmúlott héten feltűnő támadásokat intézett Spanyolország ellen Arrese németországi látogatása és Franco államelnök beszéde miatt . . . →

ujság

HINDU TÜNTETÉS BURMÁBAN,
India teljes szabadsága mellett ↓

→ PETAIN MARSALL,
a francia államfő megszemléli új testőrgárdáját, Barre ezredes kíséretében

← CELIO, SVÁJC ÚJ KÖZTÁRSASÁGI ELNÖKE,
megnyitja a berni légügyi kiállítást, amely elsősorban a jövő fejlődés forradalmi lehetőségeit tárja az érdeklődők elé

→ GYAPJU — KUTYASZŐRBŐL...
Hollandiában a hosszszőrű kutyák kifésült szőréből kiváló gyapjupótanyagot készítenek, amelyből finom ruhaneműt lehet előállítani. Szalonna még nem lesz kedvenc négylábú barátainkból, de már télikabáttal elláthatják gazdáikat . . .

KOLOZSVÁRI BOKRÉTÁS ÜNNEPSÉG

DINNYÉS KÁROLY RAJZOS RIPORTJA

— Lányok, lányok, aztán nehogy elaludjuk a Királyhágót! — hallottam úgy Nagyvárad tájékán.

Vonatunk szuszogva csörtetett a hóban, s néha-néha éleset füttyentett az éjszaka csendjébe...

A bokrétásokkal utaztunk Budapestről Kolozsvár felé, ahol a honvédséghez voltak hivatalosak. A figyelmes vendéglátók két különkocsit bocsátottak rendelkezésükre, amit ők percek alatt úgy átvarázsoltak, hogy az ember a búboskemence padkáján érezte magát, ahová téli vasárnap-estéken összeülnek a fiatalok egy kis nótaszóra...

Csizmák, vasalt szoknyák, kendők, batyuk, kosarak irdatlan össze-vissza-ságában üldögéltek a lányok, legények és két nóta között vidáman megmosolyogták a kalauzt, amint zavartan botladozott végig ezen a falusi ízű podgyásztengeren.

„Nem egyszerű utazás volt ez számukra; dalaikat, táncukat és szívüket vitték Erdélynek, Kolozsvár honvédeinek.

Útközben innen is, onnan is, újabb bokrétás csoport csatlakozott a többiekhez, Bánffyhunyad után már kalotaszentkirályi szűr lógott a bácskertesi árvalányhajas kalap mellett és mikor a kolozsvári gyalogsági laktanya étkezdéjében körülülték az ebédlőasztalokat, az ország valamennyi vidéke ott pompázott a „bokrétában".

A derék honvédek megilletődve irányították el a tejfeles-túrószcsuszát a sok lány között, hiszen nem mindennapos vendég ötven tarkaszoknyás szép lány a koszárnyában.

A legények körültapasztalták a kaszárnyát, ahová mahonap bevonulósak lesznek, az emberek meg ismerős őrmesterek után vizslattak a katonaélet megvitorása céljából...

Nevek röpködtek a levegőben, sorra bukkantak fel a közös ismerősök, rokonok...

Mikor délután megtelt honvédekkel a nyári színpad hatalmas nézőtere és felcsattant az első nóta, egyszerre eltűnt a színpad és a nézőtér között minden válaszfal. Másként hangzott a nóta, másképp zúgott a tops és másképp mosolygott le a barnahajú gédérlaki kislány a nézőtérre; talán katonabátyját, vagy éppen jövendőbeliét simogatta a szeme. A honvédek pedig lenn a nézőtéren összeszorított szájjal, nekifeszült izmokkal követték a szanyi legények vérpezsdítő táncát: egy éve még ők is így járták közöttük, nekifeleitkezve, szilajan...

Ott az előadáson éreztem másodszor úgy magamat, mint éjjel a vasúti kocsi érett-almaillatú álmosító melegében; mintha egy téli vasárnapon a hóban csendesen meglapuló falu nagy családjába toppantam volna be, ahol a testvérek egymásnak kedveskednek dalaikkal, táncaikkal.

...És a táncokban új erő, új öntudat lüktetett; a karcsú derekak ringása, a csizmák kevély dobbanása és a körülülő közel háromezer honvéd szemének csillogása mutatta, hogy megnőtt, erősebb lett a család; **Délvidék jöt el Erdélybe, köszönteni ott szolgáló katonatestvéreit...**

Új hivatást kapott a magyar bokréta, minden eddiginél szebbet, nemesebbet; elvinni a honvédeknek minden városba a magyar falut, a drága otthont, amelyért harcolnak...

Paulini „Béla bácsi", a mozgalom megteremtője és lelke, ezt az új hivatást is vállalta bokrétásaival és lelkesen vállalta, a hazáért...

HEVES NÉMET-OLASZ

Déltunézia harcterein, Pont du Fahs körzetében, angol jelentés szerint, a tengelycsapatok áttörték a megerősített ellenséges vonalakat, elfoglaltak több fontos útkereszteződési pontot s erősen veszélyeztetik a Fahs-hídtól délnyugatra elterülő angol és francia erődítéseket. A tunéziai hadszíntéren általában kedvezően alakulnak a tengelyhatalmak harci vállalkozásai. A páncélos ütközetek során elfoglalt magaslati állásokat a német-olasz csapatok nemcsak megvédték a sűrű ellentámadásoktól, hanem ki is szélesítették az áttörési helyeket és **2500 angol foglyot ejtettek.** Egy nagyobb ellenséges csoportot az újabb harcokban teljesen bekerítettek s a felmentésükre irányuló kísérleteket meghiúsították. Tunéziában, az afrikai küzdelem legfontosabb területén, napról-napra erősödik a tengelyhatalmak nyomása s ahogy az **angol** főhadiszállás jelentése mondja: — **„a hadieseményekkel kimenetelével szemben senki sem táplálhat vérmes reményeket..."**

SZÉTLŐTT AMERIKAI HARCKOCSI A FELÁZOTT TUNISZI FÖLDÖN

↑ **A GYŐZTES ÉS A LEGYŐZÖTT**
Elől az olasz Macchi C 202 jelzésű vadászgép s mellette a leszállásra kényszerített, összetört angol felderítőgép, amelynek legénysége fogságba került

→ **OLASZ HARCKOCSIK TÁMADÁSA AZ ANGOL ÁLLÁSOK ELLEN**
Az 1. angol hadsereg frontja több helyen beszakadt...

↓ **TEBOURBA VÁROSÁT MEGVISELTE A NAGY KÜZDELEM. Ennek a fontos tunéziai csomópontnak elvesztése érzékeny vesztesége volt az angolszászoknak**

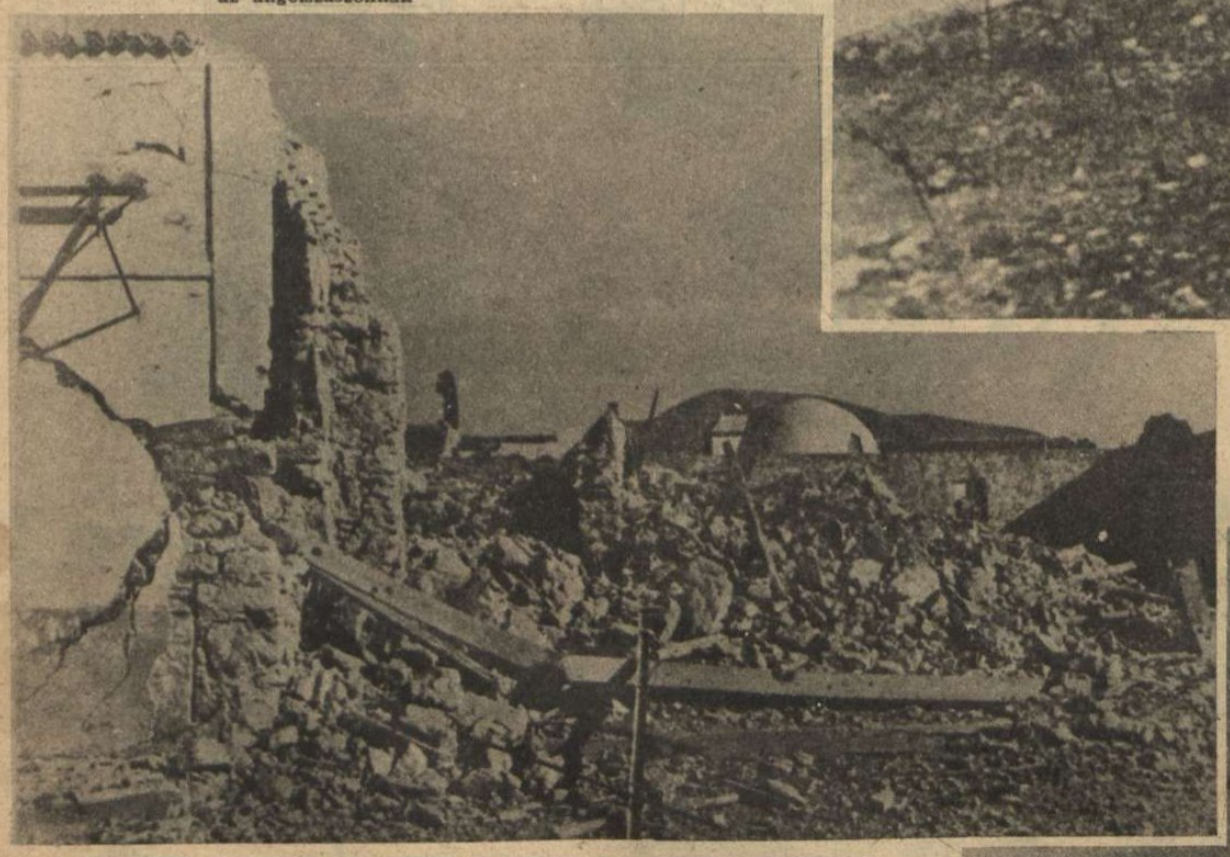

POKOLI TÜZBE KERÜLTEK AZ ANGOL KATONÁK S A KEDVEZŐ DOMBVONULAT FELADÁSÁRA KÉNYSZERÜLTEK
A rádiókép alsó részén angol sebesültet kötöznek be...

ELHAGYOTT, MEGRONGÁLT AMERIKAI ÁGYÚK, A TUNÉZIAI HARCTÉREN

TÁMADÁSOK TUNÉZIÁBAN

ÉJJELI HARC, A NAGY TUNÉZIAI ÁTTÖRŐ CSATÁBAN

TUNISZI ARAB figyeli az utcán a szokatlan eseményeket...

FOGADÁS A TUNISZI BEY-NÉL
Tunézia bennszülött urának palotája előtt díszőrség várja az olasz és német vendégeket

EJTŐERNYŐS NÉMET KATONÁK AZ AFRIKAI FRONTON, az ellenség hátában menetelnek rendeltetési helyükre...

A TUNÉZIAI HADSZÍNTÉR

NÉMET TÜZÉRSÉGI ÁLLÁS A TUNISZI PÁNCÉLOS CSATA SZÍNHELYÉN

ÉJJELI LÉGI ROHAM ALGIER ELLEN!
Tüzes fénycsóvákat húz az égre az angol légelhárító ágyúk rengeteg lövedéke, de az épületek mögött már égnek a kikötő raktárai s megvilágítják az éjszakát...

TUNÉZIAI OLASZ ÖNKÉNTESEK ERÖSÍTIK A TENGELYHATALMAK SEREGÉT

Tunézia mezőgazdaságát az átvándorolt szicíliai olasz földmívesek virágoztatták fel. Az olasz lakosság fiai hatalmas számban önként jelentkeztek katonának, hogy teljesítsék a haza iránti kötelességüket

FIATAL TUNISZI OLASZ ÖNKÉNTESEK

AZ OLASZ ÖNKÉNTES ALAKULATOK FELVONULÁSA TUNISZ UTCÁIN

ÉGŐ ANGOL HAJÓK AZ AFRIKAI PARTOK KÖZELÉBEN

Az 1. számú egy süllyedő romboló, a 2. számú egy szállítógőzös, amelynek lángja messzire bevilágítja az éjszakát

HADIJELENTÉSEK,

Mint a kopogó jégeső, úgy veri az emberi dobhártyát a konokul visszatérő nevek tompa hangzása: — *Leningrád, Ladoga, Ilmen, Velikije Luki, Toropez, Rzsev, Voronyezs, Sztalingrád, Kaukázus...* Vihar dübörög a szavak mögött, lángot vetnek a havas puszták, a szelek üvöltését túlharsogja a rohamzaj, a hóviharban óriás seregek birkóznak egymással, a harcvonalak összekúszálódnak s győzhet az, ki hátul van és veszíthet, aki előrelendült, csatákban zajlik a nappal s nem hoz pihenést, nyugalmat a tiszta, csillagos éjszaka. Gigantikus méretekbe terpeszkedett szét a tengelyhatalmak és a szovjet megütközése s több száz kilométeren zúg az összefüggő, egycélú támadás. Kilódultak a hadosztályok a jól megépített fedezéksorokból s csak gödrök és gyatra futóárkok mögül csapnak egymásra. *A mozgóháború törvénye parancsol a téli csatatereken.* A harc megzsúfolódik az erős támaszpontok és ellenállási fészkek körül. A vörösök *T 34-es* harckocsijai sűrű tömegben rohamoznak s a 8.8 centiméteres német páncéltörő ágyúk gránáttűzben, szabad terepen bevonulnak az első vonalba ... Zuhanóbombázók, csatarepülők, nehéz lövegek vágnak mély rendeket a vörös hadsereg egységeiben, de a réseket újra betöltik az előrezavart csapatok, visszaverik százszor a támadást, de támadnak újra, *mert mostmár nincs megállás, mosmár nem lehet abbahagyni a szörnyű veszteségeket okozó hadműveletet, mindenek elvesztése nélkül! Sztalin veresége tökéletes lenne akkor is, ha újra megmerevedne valahol a front, mert nem lényegtelen területnyereségekért indították meg a vörös tábornokok a téli offenzívát. Eddig már 8000 szovjet harckocsi pusztult el a kegyetlen vállalkozásban és hullahegyekbe vesztek a legjobb csapatok s ami megmaradt, az keveset ér, ha a győzelem öntudata nem fűtheti át a vörös hadigépezetet ... Katonalélektani kényszer az áldozatok halmozása és a hazárd szovjet hadvezetés, az emberiség történetének kétségtelenül legnagyobb csatájában ...*

Sulyos a harc

a szovjetfront minden mozgó szakaszán. A támadások hevessége nem csökkent, de elfogulatlan szemlélődéssel megállapíthatjuk azt is a hét hadijelentéseiből, hogy a vörös nyomás *nem fokozódott* a hadműveletileg fontos pontokon, sőt komolyan vehető jelek szerint, több helyen fellépett a fáradtság és törődöttség a szovjetcsapatokban, ami átmeneti lehet ugyan, de a *terjedése* sem sorolható a lehetetlenség birodalmába.

Január 11—20 között, a tengelyhatalmak kötelékei 804 szovjetpáncélost pusztítottak el, zsákmányoltak, vagy tettek harcképtelenné.

A Ladogatótól délre tovább tartanak a nehéz elhárító harcok s ezen a frontszakaszon január 12.-e óta 229 szovjetpáncélos semmisült meg. A helyi betöréseket a németek elreteszelték s a tüzérségi pergőtűzzel előkészített új támadásokat visszautasították.

Az *Ilmen-tótól* délkeletre és a *középső frontszakaszon* gyöngült valamit a szovjet erőfeszítése. Német és olasz légierők rendkívül heves támadásokkal avatkoztak a földi harcokba, szétverték a csapatgyülekezéseket s Moszkvától északra is bombázták az utánpótlási vonalakat. Több katlanba kerített szovjet harci egység teljesen felmorzsolódott s a német rohamcsapatok ellentámadásokban is sikeresen harcoltak.

Voronyezstől délre, az ellentámadások során széles katlan képződött, amelyben az ellenséges erők megsemmisültek. A vörös roham megtorpant s a tengelyhatalmak védelmi vonalán szilárd az ellenállás. A *honvédvezérkar* 40. számú hadijelentése röviden annyit közöl, hogy *„az elmúlt hét folyamán csapataink tovább folytatták a mozgó háború keretében, tervszerű hadműveleteiket s a Szovjet súlyos veszteségeket szenvedett."* A hadijelentés kiegészítésében az illetékes katonai körök véleményét a következő sorok tárják a nemzeti közvélemény elé:

„A bolsevistáknak január 12-én megindított tömegtámadásai az elmúlt héten is folytatódtak. A mozgó hadműveletek során az ellenségnek *igen nagy veszteségeket okoztunk, ami egymagában is elég ahhoz, hogy a támadó lendületet lefékezze.* Akadályozta a bolsevistákat az is, hogy a megenyhült időben utánszállításuk egyre nehezebbé válik, míg a saját utánpótlásunkat könnyebben meg lehetett oldani azzal, hogy csapataink már eleve felkészültek a mozgó hadműveletekre és az utakat ellátó berendezésekkel már idejében felszerelték.

Illetékes katonai helyen kitérnek azokra a hírekre is, amelyek saját veszteségeinkre vonatkoznak. Ellenséges híradások nyomán *a közönség körében olyan hamis hírek terjedtek el, hogy nagyobb magyar egységet bekerített az ellenség.* Ezt a hírt a miniszterelnök a Magyar Élet Pártjában már csütörtökön megcáfolta. Katonai helyen a miniszter-

EJTŐERNYŐS ROHAMCSAPAT
KATONÁI VÁRJÁK A BEAVATKOZÁSI PARANCSOT, A TÁMADÓ VÖRÖSÖK MÖGÖTT...
(A Magyar Futár rádióképe.)

AZ ÉSZAKI JEGESTENGER PARTJÁN
Csak nehány óráig tart itt a nappal, ami megnehezíti a megfigyelés és felderítés munkáját

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta: Rajniss Ferenc

elnök kijelentéséhez még azt fűzik hozzá, hogy *az ellenség a támadás során bekerített egy kisebb csapatrészt, ez azonban hősi harc után kivágta magát és csatlakozott a hadsereg zöméhez.*

A legutóbbi hadijelentés megemlékezett arról, hogy *veszteségeink a multhoz képest súlyosak.* Ez természetes, mert csapataink nagy ellenséges támadást hárítanak el, míg a korábbi hetekben csupán helyi jellegű vállalkozások folytak. Az ellenséges sajtó és rádió felhasználta a szovjet támadást arra, hogy a magyar hadseregnek csillagászati számokban kifejezett veszteségeket tulajdonítson. *Ezekben a propugandisztikus hírekben igen sok halottról, fogolyról és megszámlálhatatlan sebesültről esik szó. Mindezzel szemben le kell szögezni az alábbi tényállást:*

A hadseregparancsnokság egyelőre csak annyit állapított meg, hogy a veszteségek súlyosabbak, mint eddig voltak, azonban távolról sem közelítik meg az ellenséges hírverés által közölt adatokat. Számszerű adatok még nem állanak rendelkezésre. Nyilvánvaló, hogy a londoni, moszkvai és kujbisevi rádiók által közölt adatok csak propagandacélokat szolgálnak és a valósághoz semmi közük...“

Sztalingrád vértől áztatott térségében, a német védőcsapatok egy mély szovjetbetörést, minden erejük megfeszítésével fogtak fel. A közelharcok példátlan arányai hősködményé avatják a védelmi harcot. Karabély, géppisztoly, akna, kézigránát a harci eszköz s a nélkülöző csapatok csodákat műveltek a páncélkocsirohamok visszaverésében. *A védősereg helyzete rendkívül súlyosra fordult.*

A *Kaukázus* nyugati és keleti részein az elhárító harcok tovább tartanak. Egyes helyeken a német egységek elszakadtak az ellenségtől s a vörös csapatok nem vágyakoznak újabb találkozásra. A kaukázusi frontot a német hadvezetőség tervszerűen megrövidíti a téli időre s a heves helyi ütközetek ezt a fontos hadműveletet leplezik.

Hetekig tart, amíg az összes szovjet harctereken a valóságos helyzetet át lehet tekinteni...

Az afrikai hadszintér

fontos változásokban formálódik. Ahogy az már hosszú idő óta előrelátható volt, a tengelyhatalmak lassú, tervszerű visszavonulás után, harc nélkül *kiürítették Tripoliszt,* miután az összes készleteket és a hadianyagot elszállították és a kikötőket használhatatlanná tették. *Montgomery* támadó hadseregének kötelékei nem tudták megakadályozni a rendszeres kiürítést s angol katonai szakértők véleménye szerint is, *Rommel* hadserege aránylag kis veszteségekkel csatlakozik a szicíliai csatornát védő tengelyhaderőhöz. A Tripolisztól délkeletre vívott elhárító csatában az angol páncélos kötelékek 36 harckocsit vesztettek s csak akkor tudtak előnyomulni, amikor Rommel csapatai elhagyták a csatateret. *Az angolszász sajtó idegesen veti fel a kérdést, hogy mi lesz Tunéziában, ha Rommel harcedzett katonáival és nehéz fegyverzetével beavatkozik a küzdelembe?...*

Tunéziában kedvezően alakulnak a hadműveletek. A német és olasz csapatok több szakaszon áttörték az ellenséges állásokat, több harcászatilag fontos támaszpontot bevettek, az áttörési helyeket kiszélesítették és több mint 2500 foglyot ejtettek. *Az angol-amerikai ellentámadások sikertelenül összeomlottak.*

A légi csaták

ereje is növekszik a nyugati és az afrikai térségben s az angol hivatalos hadijelentés beismeri, hogy Afrika térségében, a tunéziai harcok kezdetén biztosított légi fölényt *a németek visszaszerezték... Bone, Bougie és Algier kikötőit állandóan bombázzák a tengelyhatalmak repülői s az olasz torpedóvető légi rajok sok gőzöst és szállítóhajót süllyesztenek el a kikötőkben is, vakmerő támadásaikkal. A hét jelentéseinek összegezéséből kitűnik, hogy csak az afrikai partok közelében, a tengely légi ereje 66 angolszász hajót bombázott sikeresen s 31 hajó elsüllyedt, 35 hajó pedig súlyosan megrongálódott!*

Berlin bombázásáért keserves árat fizettek az angolok. A német éjszakai vadászok és a légelhárító tüzérek 25 bombázót lelőttek s a megtorló *londoni bombázás, amely nappal történt,* óriás kiterjedésű tüzeket és érzékeny károkat okozott az angol fővárosban. A német harci gépek alacsony támadása váratlanul érte Londont. Az „erkölcsi“ okokból bezárt légoltalmi pincék előtt őrjöngve tombolt a megfélemlített, védtelen tömeg s a lapok most a bűnösök fejét követelik... A La Manche csatorna és a nyugati partvidék fölött naponként megismétlődő légi harcokban és Nyugatnémetország tervszerűtlen bombázásában, a sokat hangoztatott angol légi fölény nem mutatkozik meg.

A viharos óceánokon rendíthetetlen erővel dolgoznak a német tengeralattjárók s Anglia tengerészeti szakértői *új veszteségekre készítik elő a szigetlakosságát...*

Váratlan események?..

Az angolszász titkos diplomácia lázas tevékenységét rejtelmes és egyelőre érthetetlen sajtónyilatkozatok és megjegyzések árulják el. *Churchill* újra eltünt s valószínű, hogy Szovjetoroszországban vagy Amerikában bukkan fel. A francia politikusok és tábornokok „cselszövéseire“ haragosan mutat rá az amerikai sajtó s azt követeli, hogy *Eisenhower* mint hódító hadvezér lépjen fel Északafrikában s szorítsa félre az összes franciákat. Valószínű, hogy Churchill ennek a kényes kérdésnek megoldására is vállalkozott, sok más fontos megbeszélnivalója mellett... Egyidejűleg és váltott szereposztásban, hol az amerikai, hol az angol ujságok bírálják feltűnő élességgel *Portugália és Spanyolország semleges viselkedését s különösen Amerikában, nyiltan követelik egyes spanyol és portugál területek megszállását. Svájc* légi terének megsértése mosmár mindennapos dolog, *Svédország* pedig felkészül semlegességének katonai megóvására s valószínű, hogy nem alaptalan gyanakvás váltja ki komoly intézkedéseit. *S ha szigorúan ragaszkodunk a hivatalosan kiadott nemzetközi híranyaghoz s képzelőerőnket semmire sem használjuk, akkor is érezhetünk annyit a sorokból és a sorok közé bujtatott értelemből, hogy az önrendelkezési jogról elszavalt demokrata mondatok üresen konganak s a mai világban a népek és nemzetek szabadságát csak a kézben tartott fegyverrel lehet megvédeni...*

TENGERALATTJÁRÓ AZ ATLANTI ÓCEÁNON

Harc a szovjetfront minden szakaszán

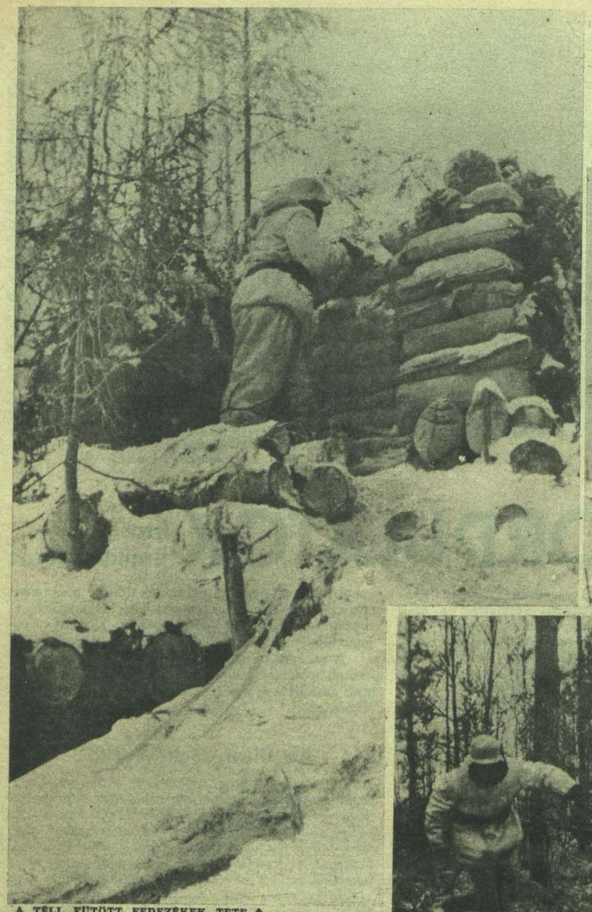

A TÉLI, FŰTÖTT FEDEZÉKEK TETEJÉN, homokzsákokkal erősített harcállások védik a fontosabb támaszpontokat...

JÖNNEK AZ IVÁNOK!..
Az Ilmen tó körül, az őrszem megjelenése a riadó. A bolsevistákat Iványnak nevezik a német katonák...

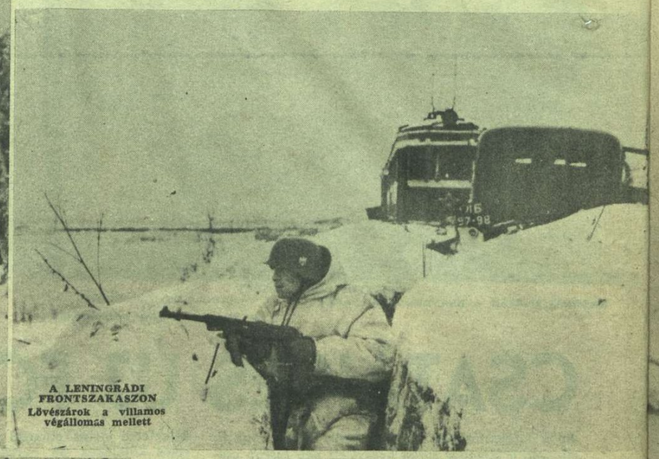

A LENINGRÁDI FRONTSZAKASZON
Lövészárok a villamos végállomás mellett

200 MÉTER TÁVOLSÁGBAN, ROHAMRA FEJLŐDÖTT FEL EGY SZOVJETHADOSZTÁLY
Megkezdődik az elkeseredett küzdelem

TÜZÉRSÉGI PÁRHARC
Szovjetgránát robban a német tüzérségi állás mögött

DOLGOZNAK A STUKÁK!..
A harckocsi parancsnoka és vezetője boldogan figyeli a zuhanóbombázók előkészítő támadását a csatatéren

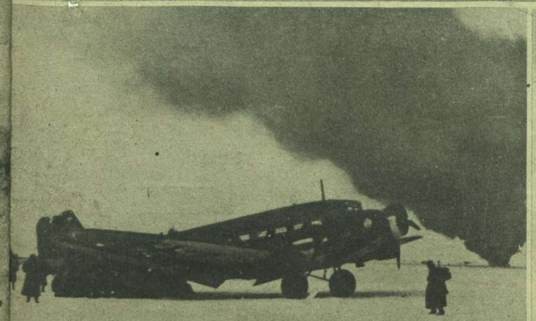

NÉMET SZÁLLÍTÓREPÜLŐGÉP ÉRKEZIK EGY KÖRÜLFOGOTT HARCI CSOPORTHOZ
A háttérben egy égő szovjet-bombázó. Példátlan hősiséggel segítenek a szállítógépek a nehéz szovjetföldi harcokban

„BEDÜGLÖTT" SZOVJETGRÁNÁT HULLOTT A VÉDELMI ÁLLÁSBA...
(A Magyar Futár rádiókép)

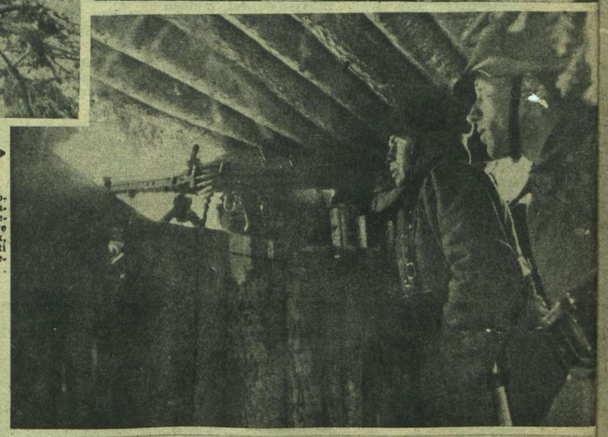

VÁRAKOZÁS AZ ÚJ VÖRÖS TÁMADÁSRA
Az összeomló rohamhullámokon naponként új tömegeket hajszolnak előre a szovjettábornokok, akik a hadműveleti értelmet hullahegyekkel pótolják...

SZOVJETFOGLYOK A DON ÉS A VOLGA KÖZÖTT

A REPÜLŐGÉPRŐL LEDOBOTT ÉLELMISZER-ZSÁKOT
boldogan húzza a sűrűállás legénysége a fedezékekhez

SZOVJET HALOTTAK
a doni német kiserőd közvetlen közelében. Lépésekre megközelítették már az ellenállási fészket, de elfoglalni nem tudták

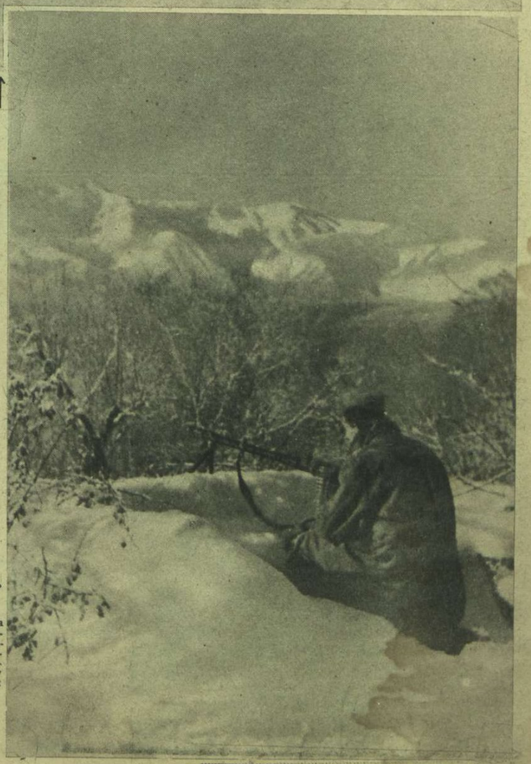

A KAUKÁZUSI KÜZDELEM
A völgynyílásokra összpontosul a fegyverek tüze. A hóviharban lehetetlenség átkelni a hegyeken s a keskeny hadi útakért folyik a téli harc

SZTALINGRÁD HÖSEI

Nem a háború sorsa függ a sztalingrádi romok között dúló csatától és a bolsevisták sem érnének el semmit az elpusztított város visszafoglalásával s mégis ámulva tekint az egész világ Sztalingrád felé. A meghatott és az elgondolkodó érdeklődés a védelem hőseit illeti, akik felülmúlhatatlanul bátor és szívós harcukkal, már beírták nevüket a történelembe s megvívták dicső tetteit egy új hőskölteménynek. Rohamok éjjel-nappal... Tűz minden oldalról és a levegőégből... Páncélosok sűrű sorának, műszaki egységeknek és gyalogsági csapatoknak szakadatlan özönlése a romállások ellen... Hideg, hóvihar, nélkülözés és halálra elszánt ellenállás: ez a sztalingrádi csata, amelynek erkölcsi tanulsága felejthetetlen marad s azt bizonyítja be, hogy nem a létszámot, hanem a lelki erőt illeti a győzelem ebben az életformákért vívott háborúban!

PAULUS PÁNCÉLOSTÁBORNOK, SZTALINGRÁD VÉDŐJE
A végsőkig harcoló sztalingrádi német csapatok parancsnoka semmisítette meg a Don-kanyarban Kalacstól nyugatra a 62. szovjet hadsereget és az 1. vörös páncélos hadsereg legnagyobb részét a nagy előnyomulás idején Sztalingrád védelmét bámulva figyeli a világ!...

A SZTALINGRÁDI HATÁRBAN...
Legendás vitézséggel, száz és száz támadást vertek vissza a német csapatok a sztalingrádi térségben

SZTALINGRÁD BELSEJÉBEN
Egy szétrombolt ház pincéjét magányos német katona védi

SZTALINGRÁD, A ROMVÁROS

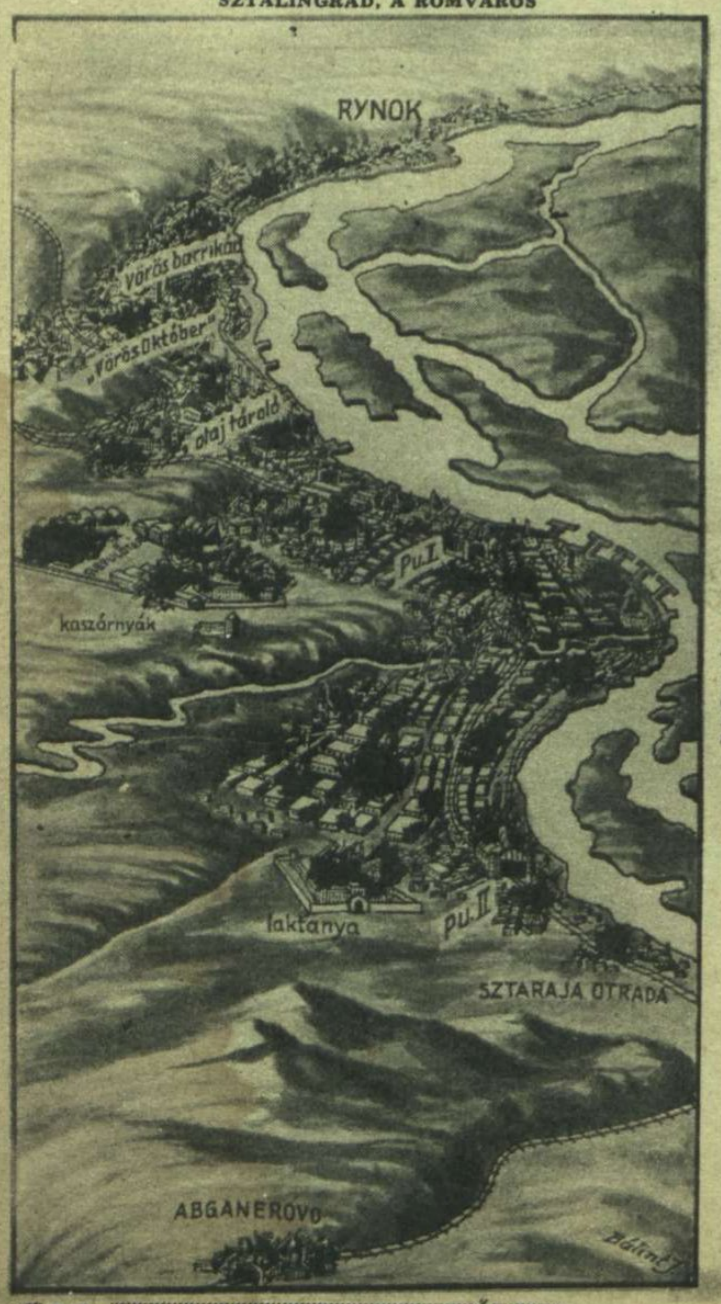

SENKI FÖLDJE, SZTALINGRÁD BELSŐ NEGYEDÉBEN
A romok között halálos csend terpeszkedik, de ha élet mozdul, azonnal megkezdődik az ádáz tűzharc mindkét oldalról...

SZTALINGRÁD ROMJAI KÖZÖTT
A visszavert támadás után az új harcot várják a történelmi ellenállás hősei

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(23.)

— Úgy... Hát szóval kegyed építette ezt a kis vasutat itt? Tudja, bizalmasan megmondom, az öreg kunsági Katz miatt kellett nekem ide, az Isten háta mögé leutaznom, ebben a hideg télben. Nna... A sógorának érdekeltsége van a lapomnál, hát meg kell dícsérni egy kicsit, hogy milyen nagyszabású ember és milyen önzetlen jótevője a nemzetnek.

Sebesen pergő szóval mondta el mindezt, nem is túlságosan halkan, hogy Juda kezdte magát kellemetlenül érezni. Mi lesz, ha meghallja valaki más is és fülébe jut Katz Dezsőnek?

De Komor Izsó nem zavartatta magát.

— A pénzéért még azt se írassa meg róla a sógor, amit akar? Mit árt az a nemzetnek, ha kunsági Katz Dezsőt megteszem közgazdaságunk oszlopának? Nem igaz? Annyi mindent elbír az a közgazdaság... Elviseli ezt is.

Gyors kérdéseket adott fel, ceruzája sebesen szántott a papiroson s miközben írt, sűrűn csettintett.

— Uram, maga úgy nyilatkozik, mint egy Vázsonyi! Olyan gyakorlottan, mintha egész életében ezt csinálta volna... Hát nagyon köszönöm.

Kezet nyujtott.

Juda nem bocsátotta el a hidegen izzadó, csontos ujjakat.

— Mondja, szerkesztő úr!

— Tessék. Én is szívesen felelek, lássa, kivel van dolga. Csak ne kérdezzen nehezeket, mert már az iskolában se szerettem bonyolult problémákat megoldani.

— Azt szeretném tudni, hogy...

— No, csak ki vele! Komor Izsó nem egy szégyellős fiú.

— Hogy az én nevemet is beleírja a cikkbe?

— A magáét? Öregem, én kunsági Katz Dezső miatt vagyok itt. Vagy titokban magának is van egy sógora nálunk a tőkések közt?

— Nincs. De... hogy magyarázzam meg... nekem fontos volna, ha a nevem nyomtatásban megjelenne egy fővárosi lapban. Tudja, szerkesztő úr, a jövő miatt. Én üzletember vagyok...

— Értem, értem.

— Szóval én nem sajnálnék bizonyos áldozatot se...

— Áldozat? Az a kérdés, hol kezdődik magának az áldozat, Brandstein úr.

— Mondjuk...

— Nem! A duplája.

Juda nevetett.

— Hát legyen! Ötvenet gondoltam először.

— Mindig ilyen óvatos gondolkodó volt? Különben... lássa, kivel van dolga: jó.

Megrázta fejét és elérzékenyülten tette hozzá:

— Mindig mondják a barátaim, hogy ez a bolond jó szívem tesz előbb-utóbb tönkre...

— Hát akkor rendben! Mikor adhatom oda a pénzt?

— Minél hamarább. Nem szeretem, ha a tulajdonomat képező bankjegyek idegen ember zsebében vannak.

— Ha visszamegyünk, a büffében.

— Helyes. Addig nem számítok kamatot. A cikket pedig majd olvassa el, benne lesz a neve, s legalább két jelző mellette, hogy milyen derék ember.

Ceruzájával tisztelgett, mint kivont karddal, s eltünt a zsúfolt folyosón.

No, lám... Ez a nap mégse jött el hiába. Nyomtatásban olvassa nevét az ország. Benne áll majd az ujságban: Brandstein Juda. A fiatal, agilis vállalkozó, vagy ilyesféle, ügyes ember ez a Komor Izsó, biztosan tudja, mit kell írni. Száz koronáért egy nevet... Nem is rossz foglalkozás. Persze, az államtitkárét, a főispánét ingyen, valószínűleg az alispánét és a polgármesterét is. Mit szól majd Rozele, ha megmutatja neki a lapot? És a kávéházban, otthon, Munkácson, akik olvassák az új vasút felavatásáról szóló cikket? Ez a mi Brandstein Judánk? — meresztik a szemüket és a polgármester megcsóválja a fejét. Hiába, a sajtó nagyhatalom, nem árt vele jóviszonyban lenni.

Egy kis befektetésbe kerül, de megéri. Van, akinek megéri...

Megkereste Rozelét, Reményi Hugóné mellett ült az egyik szakaszban. Nem akart benyitni az idegen hölgyek közé, csak intett neki, hogy jöjjön ki a folyosóra.

— Mi van? — kérdezte kicsit megszeppenve. — Olyan fehér az arcod!

— Semmi. Csak azt akarom mondani, hogy egy budapesti lap nyilatkozatot kért tőlem. Benne lesz majd a nevem holnap az ujságban. No, mit szólsz?

— Csakugyan?

— Igen. Ott álltam a folyosón és megszólított a szerkesztő. Kedves, okos ember. Majd bemutatom neked is. Megígérte, hogy ír rólam. Na? Híres ember felesége leszel, Rozele...

— Ó... Én mindig tudtam, hogy te nem olyan vagy, mint a többiek. Reményiné is dícsért. Azt mondja, otthon az ura, meg az ura testvérei sokat beszéltek rólad. Micsoda úriasszony ez... Te... — hozzáhajolt s a fülébe súgta: — én azt hiszem, keresztény.

— Igen? Lehet. Nagyon szép asszony.

— Az. A legszebb az egész vonatban.

— No, ha Pestre megyünk lakni, majd barátkozhatsz vele.

— Pestre?

— Igen.

— Komolyan mondod?

— Nézd, Rozele, én nem akarok Munkácson megöregedni. Pest... Voltál már Pesten? Nem. Hogy is jártál volna ott! Szegény boldogult apád tán maga se tudott volna utcáin eligazodni. Micsoda város! Micsoda élet... Látod, Reményiéket? Ők is... Szóval ... kérdezd csak meg az asszonyt. Egy üzletember ne maradjon vidéken, ha ambíciói vannak.

— És a mama?

— Velünk jön, ha akar. Ha nem? Marad otthon, a régi házban.

— Egyedül?

— Hát aztán? Mi nem áldozhatjuk fel az életünket és a jövőnket az ő kedvéért.

A kerekek csattogtak a sínek fölött, a kocsi eresztékei a kanyarodókban megroppantak, a robogás monoton lármája, a beszélgetések zaja, a nevetés, a mozdony füttyei összekeveredtek és körülzsongták kettejüket, ahogy ott álltak a folyosón, a félig nyitott ajtajú fülke előtt és suttogóra tompított hangon sorsuk fölött vitáztak. Juda nem így akarta ezt eldönteni. Szépen kitervelte, hogy elragadja az asszonyt az otthoni környezetből, amely tán erőt adna neki az ellenállásra. Az emlékek, apjának örökké a régi bútorok közt kísértő szelleme, a hagyomány kemény varázsa ellene lázította volna ott, — ezért hozta magával ide, annyi idegen közé, ahol a szabad élet képei segíthettek csábítani az asszonyt.

Rozelének is kellett vágyakoznia abba a világba, amely felé ő minden erejével, ravaszságával oly szívósan kapaszkodott. Neki is éreznie kellett: mennyivel különb élet az, amelynek illata, színe a gettó súlyos emlékeivel terhelt vén házba olykor belopakodott egy ujsággal, könyvvel, vagy az utcán eléjük tárulkozott.

Úgy gondolta, hogy majd ha az ünnepség végeztével hazaindulnak, a kocsiban, a friss emlékektől, szokatlan italtól, idegen szavaktól, idegen tekintetek érintésétől mámoros asszonnyal könnyen boldogul. Szövetségesévé teszi az anyóssal szemben, aki erre a kirándulásra is úgy engedte el, mintha nagy veszedelembe küldené, ki tudja, miféle kísértések elé.

De Komor Izsó őt is megzavarta, nyugalmát, számító vigyázását összekúszálta.

Kicsit bosszús volt magára. Minek fecsegek én, — gondolta megrovón, — mint valami vénaszony, aki nem tudja magában megtartani titkait? Hátha most mindent elrontottam volna? Óvatosnak kell lenni az asszonyokkal.

— Majd meglátjuk, — igyekezett könnyed lenni. — Beszélünk még róla, hiszen nem holnap kell hurcolkodnunk. Menj csak vissza. Beszélgess Reményinével, légy okos.

Megsimitotta karját és gyorsan hátat fordított.

Rozele utánanézett, ahogy kissé dülöngve haladt a folyosón, a sűrűn álldogáló idegenek közt s elszorult a szíve. Mi lesz ebből? Csakugyan Pestre akarja

vinni Juda? Miért? Miért nem tud megmaradni a városban, ahol mindenki ismeri és tiszteli? Mi hajtja el onnét? Mire vágyik, micsoda idegen álmai vannak? Mi a neve annak a nyugtalanságnak, amely ösztökéli? Ugyanaz, ami évekkel előbb szülővárosából elűzte, jóformán gyermeket, egy idegen ország idegen népe közé? S mi történik, ha majd egy napon már Pest se lesz elég jó neki? Ha onnét is futni vágyik?

Könny szökött a szemébe s két forró csepp gördült végig az arcán. Árvának és kiszolgáltatottnak érezte magát. Miért is akarta apja, hogy Brandstein Juda felesége legyen? Hiszen ő maga is jól látta ezt az embert, mindent tudott róla, mert okos volt s hányszor nézte, — aggódással a barna, bánatos tekintetében, — ha szemben ült vele az asztalnál, fürkészve, mintha gondolatait akarná kiolvasni homloka mögül!

A töltés mellett, egy apró bakterház előtt, piros zászlóval a kezében őr állott. Nagybajuszos, kövérarcú ember s egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük. A vasutas elmosolyodott.

Sóhajtott, befordult a fülkébe, visszaült helyére és egyenes derékkal, mint a többi asszony, ünnepélyesen és mereven bámulta a fényes fával borított, tükrös falat.

— Az ura volt, ugye? — kérdezte Reményiné.

— Igen.

— Figyelmes ember. Eljött megnézni, mit csinál a felesége...

— Ő ilyen.

— Szeretik egymást?

Rozele elpirult. Ilyesmiről, — úgy gondolta, — nem illik beszélni. Csak bólintott s tekintetét makacsul szögezte a falra, ott, ahol a faborítás összeért a fehér, enyhén hajló tetővel.

— Régóta házasok?

— Nem.. még nem...

— Gyermekük van?

— Nincs.

— Nekünk sincsen. De maguknak még lehet, hiszen mindketten oly fiatalok.

A mozdony nagyot sípolt, a fékek csikorogni kezdtek. Megérkezett az első vonat a végállomásra, ahol a kis épület mellett végtelen, barna kockákban farakások álltak, mint egy törpe falu házai. Tulajdonképpen ezért épült a vasút: az óriási erdő miatt, amely kunsági Katz Dezső érdekeltsége volt, s a fűrésztelepért, amely mélyebben, az erdőben húzódott meg, valóságos gyár, ahol deszkát, parkettet és hordódongát készítettek. Az a néhány nyomorult falucska, amelynek kertaljában elkanyarogtak a sinek, csak ajándékba kapta a vasút modern áldását. Az utazó ruténekből ugyan mi haszna lehetne a részvénytársaságnak? Mikor ül vonatra ez a népség? Ha summásnak, vagy aratónak megy a Nyírség homokvilágába, vagy a Hajdúságba, s ha kivándorol Amerikába.

Az állomás nem volt nagyobb egy jókora őrháznál, inkább a raktárak és mázsálók építésére fordítottak gondot.

De azért az egész falu kivonult a nagy eseményhez. Ünneplőbe öltöztek az emberek, akik közül sokan dolgoztak még a nyáron a töltésen, s cipekedtek a nehéz sinekkel. Bocskorban, fülig lehúzott süvegben, hosszúszőrű condrában ácsorogtak, némán, mozdulatlanul az állomás előterén, cifrahímzésű-ködmönös asszonyaikkal az oldaluk mellett s a gyerekekkel, akiknek arcát kékre csípte a hideg.

Mindenki kiszállott.

Három csendőr, akiknek pirossal szegett, hosszú zöld köpönyege, lengő kakastolla, fényes, hosszú szuronya egy földöntúli hatalom erejét képviselte itt, a gyámoltalan és félénk népség közt, egy-egy mozdulattal terelte hátrább az embereket. A tömeg szótlanul hullámzott, a hátulállókat csaknem ellökték az igyekvők, akik távol akartak húzódni a csendőrök közeléből.

— Kegyeskednél talán megtekinteni a fűrésztelepet? — fordult kunsági Katz Dezső az államtitkárhoz. — Itt van, egészen közel. Nem kell gyalogolni, az iparvasút kis kocsijai felvisznek bennünket odáig.

Az állomás mögé mutatott, ahol egy petroleumszagú kis mozdony, óriási, karimás kéménnyel nevetségesen kis teste fölött, három kocsival várakozott. A kocsikat szőttesekkel borították be gondos kezek és zöld ágakkal díszítették fel. Néhány tapétázott szék és pad is volt bennük az utasok számára.

— Jó, mehetünk.

— Az ország egyik legnagyobb feldolgozó üzeme ez, — magyarázta Katz s keztyűtlen kezével úgy mutatott előre a fenyves sűrűjébe, hogy mutató ujján a címeres pecsétgyűrű megvillanjon a fényben. — Most, hogy a vasút elkészült, a környék lakosságán kívül a gyár is nagy hasznát látja majd.

Az államtitkár oldalt pillantott a magyarázóra s őszülő, vékony, mongolos bajusza alatt gunyoros mosolyra húzódott a szája.

— Persze... Nagy jótétemény volt tőletek, hogy ennek a szegény népnek vasútat építtettetek. Örökké hálás lesz majd nektek érte. Hiszen tudjuk, hogy csak ez a gondolat vezetett benneteket, mikor elhatároztátok az építkezést. Csak attól félek, ráfizetéses lesz az üzem. A rutén parasztok keveset ülnek vonatra.

Katz Dezső elhallgatott.

A kis mozdony füttyentett és nagy csörömpöléssel, dohogással nekivágott a domboldalnak előkelő utasaival.

Akik ottmaradtak az állomás előtt, apró csoportokba verődtek, lassú léptekkel sétálgattak, vagy a rutén asszonyok hímzett ködmöneit bámulták, ugyanazzal a kíváncsi, majdnem együgyű pillantással, amely a velük szemben álló falusiak tekintetéből feléjük ragyogott. Kölcsönös volt a csodálat: két idegen világ találkozott, a falu és a nagyváros, s ha a rutén asszonyok tompa gondolataiban felrémlett az izgalmas felfedezés öröme, hogy a messziről jöttek éppen úgy lépkednek, emelik kezüket, mosolyognak, mint ők, a furcsa és finom ruha alatt tán ugyanolyan testük is van, a városiak meglepetten konstatálták ugyanezt róluk.

Judának természetesen nem jutott hely a kis vonaton, mint sok másnak sem, — az iparvasút mozdonya csak a legelőkelőbbeket vitte fel a fűrésztelepre, — s a várakozás unalmában felfedezett néhány ismerős arcot.

A harmonikás legény is ott ácsorgott a lámpaoszlop alatt, mellette csepüszín-hajú, kéknézésű, szelid és riadt leányka váltogatta bocskoros lábait. A legény vállán, mint ünnepi dísz és becses vagyontárgy, tán az egyetlen, amit magáénak mondhat a világ kincsei közül, szijjon függött a csillogó veretű, gyöngyházbillentyűs hangszer.

Mikor Juda tekintete megpihent rajta, rámosolygott, meghajolt, s széles mosollyal lekapta süvegét.

— Hej, pan Brandstein... — kiáltotta, — de kiöltözött! Alig ösmertem meg a sok úr közt! Nézze, itt a harmonika, amit magától vettem!

Melle elé rántotta s gyakorlott kézzel szólaltatott meg rajta néhány taktust valami táncnótából.

Az emberek nevettek körülte, kicsit büszkén néztek az idegenekre, akik láthatták: milyen gyönyörű hangszere van egy falubeli legénynek.

— Honnét ismered az urat? — kérdezték kíváncsian. — Csakugyan ismered?

— Én? Pálinkát mért nekem valamikor! Igaz, Brandstein úr? Meg ezt a harmonikát is tőle vettem a kantinban.

Túl sokan figyeltek a fecsegőre, aki nem kímélte a hangját. Juda látta, hogy néhányan gúnyosan mosolyognak is az urak közül. Érezte, hogy arca vörös a szégyentől.

Intett a fickónak, hogy hallgasson, de úgy látszik, nem értette meg, mit akar. Botrány lesz ebből! Hallhatja majd, hogy a háta mögött félhangosan pálinkamérőnek nevezik ezek az urak, akik lenézik az üzletembert. Nekik csak az a valaki, aki a hivatali szoba íróasztala mellett ül, kenyere a toll, tinta és papiros, mindenki mással finnyás mozdulattal fognak kezet.

Eltűnni nem lehetett, az még rosszabb lett volna.

Összeszorított szájjal, mint aki egy vesszőfutás kínját szenvedi végig, elindult a legény felé.

Utat nyitottak neki, az embergyűrű engedelmesen szétvált s már ott állott a harmonikás előtt.

Kezetnyújtott.

— No, — mondta leereszkedő hangon, — hát megismertél? Ez derék. Én is megismertelek mindjárt. Mondtam magamban, ez a fiú munkásom volt, emlékszem az arcára a fizetésekről. Egy vállalkozónak ismernie kell az embereket. Te józan, derék legény vagy, ha valahol még építkezem, vagy más helyen szükségem lesz munkásokra, mindig bátran jöhetsz, felvétetlek.

— Hát nem kocsmáros? — mormogta valaki mögötte. — Részeg az a fickó. Hiszen a vállalkozó beszél vele!

Juda diadalmasan felvetette a fejét.

Páran már nevettek is.

— A hazug embert hamarább utolérik, mint a sánta kutyát, hé! — kiáltották a harmonikásnak.

— Részeg!

— Annyi pálinka van benne, hogy nem lát jól a szemével!

— Hallja, mit beszélnek? Hát mondja csak nekik, hogy nem hazudok. Hiszen ismerjük mi egymást. Ezt a harmonikát részletre vettem magától. Nem emlékszik? A kantinban!

— A kantinos Buxbaum úr volt, — vonta össze szemöldökét Juda. — Úgy látom, csakugyan többet ittál, mint kellett volna... Különben a munkánál is láttalak párszor becsípve. No, nem baj. En nem haragszom... Azért derék legény vagy...

A legény tanácstalanul nézett körül. Kárörvendő arcokat látott mindenütt. Társai, akik irígyelték tőle fényes és gyöngyös harmonikáját, most szemébe nevettek, a leány elhúzódott mellőle.

— Hát... — vonta meg vállát, — pedig én csak tudom... A kantinos Brandstein. Fene tudja, miért tagadja most el...

Hátat fordított és sebes léptekkel indult a hóbuckás, szánkanyomos út felé, amely a faluba vezetett.

Brandstein Juda tétován imbolygott a parasztok csoportja és az urak között. Amott már nem akart maradni egy pillanatig se, ide pedig kínos érzés volt visszatérnie. Megint megszégyenítették, ott, ahol nem is várta. Ez a mult! Micsoda teher lesz az ember vállán minden nap, amit magához méltatlan körülmények közt kénytelen eltölteni... Miért kell emlékeznie valakinek, aki a mélységből már felemelkedett, a borzasztó időre, mikor sivár, reménytelen és hideg semmiben vergődött, alaktalan sorsának ködével birkózva? Brandstein Juda... Hát csakugyan azonos a két ember? Ez a mostani, meg a másik, aki a pálinkát mérte füstös deszkabódéban és pontosan úgy hajolt volna meg egy belépő falusi jegyző előtt, vagy a csendőrrel szemközt, mint e condrás parasztok bármelyike?

Levetni ezt a multat! Eldobni, mint egy használt ruhát, amivel az ember nem törődik többé. Megváltozni. Megváltoztatni még a nevét is, igen, azt is. Ha bemutatkozik, nem mondhatja: Brandstein Juda vagyok. Ezzel a névvel üzleti barátságot köthet valaki Reményi Hugóval s tán sok mással, de társadalmi barátságra ki lesz kapható viselőjével? Brandstein Juda... Egy kantinosnak jó név. Munkácson is jó név. De Pesten? Milyen igaza volt Kondornak, aki egy szerencsétlen üzletember, de sok mindent tudott! Megszabadulni a tehertől. A zsidóság kétszeres súlyú batyújától, amelyben ott van a neve, a mások szemében nevetséges szokásai s gyakran még gondolkodása és érzése is. Le velük! Le, mint a szennyes ruhával...

— Maga is ittmaradt? — lépett hozzá Reményi Hugó.

— Igen. Kevés volt a hely a kisvasúton. Pedig szivesen megnéztem volna a telepet. Valahogy nem jutott rá időm, míg itt dolgoztunk, mindig mással volt elfoglalva az ember.

— Igen. Mondja, Brandstein úr, soha nem gondolt arra, hogy egy fafeldolgozó üzemet szerezzen?

— Nem.

— Érdekes. Én most járok először ilyen hegyes vidéken, mindig az alföldön építkeztünk évtizedek óta, de nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy micsoda grandiózus üzlet lenne. Képzelje: itt az erdő kellős-közepén bútorgyár, épületfa-, parkett-, hordódonga-, furnirüzem. A hegyipatakon villamos erőmű, ami ingyen adja a hajtóanyagot! Fürész, szerszámgép, minden villanyra... Óriási raktárak, olcsó munkaerő! Egész Európát el tudnánk árasztani a termékeinkkel. Még papirt is csinálhatnánk.

— Folytatjuk. —

KIS EMBER NAGY AMERIKAI CILINDERBEN...

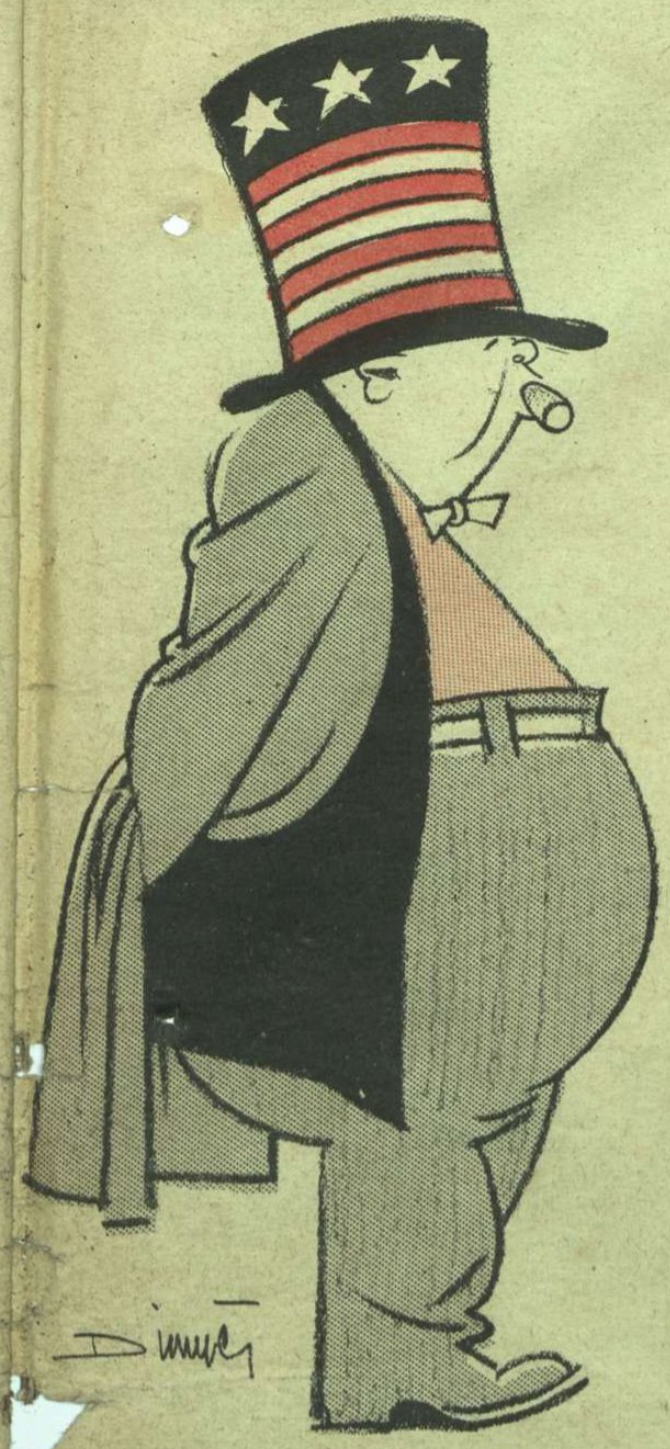

DE GAULLE ÉS CHURCHILL BARÁTI EBÉDJE.

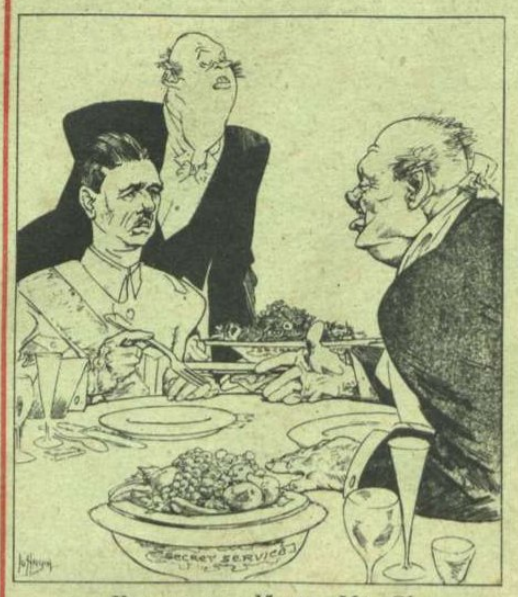

— Vegyen ön először, Mr. Churchill.

— Csak lásson nyugodtan hozzá, de Gaulle tábornok, nem lesz semmi baja... ne féljen...

GIRAUD ÉS EISENHOWER TALÁLKOZÁSA.

— «Kétszer megszegte a becsületszavát, kedves Giraud?... Nagyszerű! Tetszik nekem a jelleme. Csak óvakodjék az angoloktól, nagyon óvakodjék...»

A «NAGY» ÍRÓK ELMÉLKEDNEK...

Humán Teofil: *«A nemzetnevelés bifurkatív metafizikájával idejében kell beleböffenteni romlott korunkba a bávatag szemlélődés kinetikus szépségeit, hogy a durván harcoló tömegek felfoghassák végre békefranciás finomságunkat s kilimandzsárós műveltségünk hősiségét, amely nem enged bennünket lesülyedni a nagy Huntzinger tanait nem ismerő diferenciátlan lények közönséges küzdelmeihez...»*

ANGOL-AMERIKAI HADIHELYZET

az asztal fölött és az asztal alatt.

ENYHE TÉLI GYANÚ

— Mondd, Aladár, tényleg olyan állapotok lesznek az új esztendőben is, hogy a jégre járhatunk táncolni?...

AZ ÚJ MUEZZIN AFRIKÁBAN...

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 10 P, félévre 5 P, negyedévre 2.50. Egyes szám ára 20 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépén. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

A lapot küldi:

Cím:

Tábori posta szám:

BAJTÁRSAK

(KRETSCHMANN FESTMÉNYE A BUDAPESTI „HÁBORÚ ÉS MŰVÉSZET" KIÁLLÍTÁSON.)